

όταν ενίοτε έχουν καλές προθέσεις δεν μπορούν εύκολα να ξεφύγουν από τα κοινωνικά πρότυπα γιατί οι ίδιοι πρώτοι και πρώτες δεν τα έχουν αποτινάξει. Έτσι, διακωμωδούν στερεότυπα που δεν πηγάζουν για παράδειγμα από το ίδιο το παιδί και τις ανάγκες του αλλά από τα κοινωνικά όρια σχετικά με το τί σημαίνει άντρας, γυναίκα, έθνος, θρησκεία, πολιτεία, γάμος.

Και κάπως βγαίνει το συμπέρασμα ότι μέσα στο πλαίσιο του γάμου όλα επιτρέπονται. Οι δεσμοί αίματος και γάμου στέκονται αρκετοί για να οπλίσουν τα χέρια που σηκώνονται: ένα θείο που βάζει χέρι, ένα πατέρα που δέρνει, μια μάνα που θα το αποσιωπήσει. Γύρω από το μανδύα του έθνους, της οικογένειας και της θρησκείας κάποιοι αισθάνονται ασφαλείς και προστατευμένοι να επιβληθούν με σωματικούς, σεξουαλικούς, οικονομικούς και ψυχικούς όρους. Σφαλιάρες και βιασμοί, εκμετάλλευση και απειλές (ο χριστούλης τα είπε εξάλλου: η δε γυνή να φοβάται τον άντρα), όλα προκύπτουν από αυτή την οικογενειακή ιερότητα, που χρειάζεται κλειστές πόρτες για να επιβιώσει. Γι' αυτούς η σεξιστική βία ενσαρκώνεται μόνο έξω από τα οικογενειακά δεσμά, στους 'τρελούς'* και τους 'δράκους', που караδοκούν στα σκοτεινά στενά, αργά τη νύχτα.

Εν μέσω καραντίνας στο σήμερα, παρατηρούμε να παίρνονται μέτρα που κατά βάση λειτουργούν με όρους περιοριστικούς και στρατιωτικούς, παρά υγειονομικούς. Την ίδια στιγμή που το κράτος θα έπρεπε να προσλαμβάνει ιατρικό προσωπικό και να αγοράζει τεστ ανίχνευσης του ιού ή έστω να παρέχει μέτρα προστασίας στο νοσηλευτικό κι ιατρικό προσωπικό, επιλέγει να πληρώνει χιλιάδικα για τα καύσιμα των F16 και να εξοπλίζει μπάτσους και security να 'φυλάνε' τις γειτονιές μας. Μάλιστα, στρώνεται το χαλί ώστε να διαιωνιστεί η στρατιωτικοποιημένη καθαρή πόλη και όσα από τα μέτρα συμφέρουν την κυριαρχία για την επιβολή της στους από τα κάτω. Ανάμεσα σε όλες τις ανεπάρκειες του κράτους απέναντι στην αντιμετώπιση αυτής της πανδημίας, που έχουν οδηγήσει στην επιβολή ακραίων μέτρων ελέγχου για τη δήθεν προστασία των πολιτών, βλέπουμε το #μενογmespiti να παίρνει σάρκα και οστά, με όρους που δε σχεδιάζει να καλύψει. Και το ερώτημα είναι: εμείς πώς να μείνουμε σπίτι; Τα μέτρα που έχουν παρθεί δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα γιατί δε μας χωράνε όλες, γιατί κάποιες δεν έχουμε σπίτι, γιατί κάποιοι μένουμε σε ένα υπόγειο 50τμ με άλλους δέκα, γιατί κάποιες δεν έχουμε την πολυτέλεια να μένουμε σε σπίτι με ασφάλεια.

Μας υποχρεώνουν να κάνουμε καραντίνα με τους καταπιεστές μας, αναγκάζουν τα παιδιά να έρχονται κάθε μέρα αντιμέτωπα με τσακωμούς

και τοξικά περιβάλλοντα για την σωματική αλλά και ψυχική τους υγεία, χωρίς να υπάρχει καμία διέξοδος. Πολλές έχουμε αναγκαστεί για οικονομικούς και πρακτικούς λόγους να γυρίσουμε σε βίαιους πρώην, σε περιοριστικούς γονείς, σε μια κακοποιητική σχέση γιατί πρέπει να 'μένουμε σπίτι'. Από την μία μέρα στην άλλη το κράτος επέβαλλε πως δε θα μπορούμε να κυκλοφορούμε ή αν το κάνουμε "χωρίς λόγο" θα πρέπει να δώσουμε 150 από τα 800 ευρώ που θα μας δώσει (όταν και αν τα δικαιούμαστε, καθώς πολλές από εμάς δουλεύουν μαύρα ή χωρίς συμβάσεις). Δίνοντας μας 6 ή 8 επιλογές για μετακίνηση απλά επιβεβαιώνει την αδιαφορία του για οποιαδήποτε άλλη ανάγκη δεν αναγνωρίζει ή δεν ενδιαφέρεται να ορίσει.

Κλεισμένοι στα σπίτια μας, με την τρομοκρατία των ΜΜΕ να παίζει ολημερίς στις οθόνες μας, αποξενωνόμαστε όλο και περισσότερο, γυρνάμε το κεφάλι, κλείνουμε τα παράθυρα όταν ακούμε φωνές και χαστούκια και δε μας απασχολεί τίποτα πέρα από το πως δε θα μολυνθούμε και θα μείνουμε υγιείς**. Ο εγκλεισμός στο σπίτι είναι οριακός για σχέσεις βίαιες και προϋπάρχουσες εντάσεις. Οι καταπιεσμένες δε μπορούν να ζητήσουν βοήθεια, να πάρουν χώρο, να κερδίσουν χρόνο και αέρα, με τον κακοποιητή να βρίσκεται στο ίδιο σπίτι. Ήδη έχουν σημειωθεί πολλές γυναικοκτονίες ανά τον κόσμο με τον κυρίαρχο λόγο για άλλη μια φορά να ξεπλένει τους θύτες, στη συγκεκριμένη συγκυρία παρουσιάζει ως αφορμή για τις δολοφονίες να στέκεται η καραντίνα.

Όποιος σηκώνει χέρι δεν το κάνει γιατί παρεκκλίνει κοινωνικά ή γιατί η καραντίνα του βάρωσε στο κεφάλι– αντιθέτως αποτελεί την ενσάρκωση της θρησκείας, της εξουσίας, της ιδιοκτησίας, της επιβολής (Λεξούλες που θυμίζουν κράτος και κεφάλαιο...).

Το #μενογmespiti παρουσιάζεται από πολλούς σαν μία συνθήκη ειδυλλιακή. Επιτέλους έχουμε χρόνο να μαγειρέσουμε, να παίξουμε επιτραπέζια, να ασχοληθούμε με τον κήπο, να διαβάσουμε το αγαπημένο μας βιβλίο, να έρθουμε πιο κοντά με την οικογένεια μας. Ναι, ίσως σε μια άλλη πραγματικότητα να ήταν όντως. Σε αυτήν όμως διαψεύδουμε το φανταστικό τους κάθε φορά που μια από μας πάει να σπάσει τη σιωπή της στο αστυνομικό τμήμα και τη διώχνουν(27/03/2020), κάθε φορά που γράψαμε ψέμα στο χαρτάκι ότι πάμε σούπερ μάρκετ για να κερδίσουμε χρόνο μακριά του, κάθε φορά που προσπαθήσαμε να μιλήσουμε κρυφά στο τηλέφωνο.

Ενδοοικογενειακή βία: μια άλλη διάσταση του #menoumespiti που δεν έλαβε κανείς υπ' όψιν

Πολύ πριν από την καραντίνα και το #menoumespiti, όλες είχαμε ακούσει φωνές από το δίπλα διαμέρισμα, είχαμε παρατηρήσει κάποια φίλη με σημάδια, είχαμε διαβάσει ιστορίες γυναικοκτονιών, παρενοχλήσεων και βιασμών, είχαμε δει παιδιά να κρύβουν μυστικά ή είχαμε βιώσει οι ίδιες τόση πίεση, που η 'οικογενειακή εστία' έμοιαζε με ασφυκτικό κλοιό. Πολύ πριν την καραντίνα είχαμε παρατηρήσει ότι οι σχέσεις κεκλεισμένων των θυρών παράγουν βία και καταπίεση, σχέσεις επιβολής που έχουν τις ρίζες τους στην ίδια την πατριαρχία και τις ιδιοκτησιακές της καταβολές.

Η ένταση της προβολής του ταγκ περι παραμονής στο σπίτι παίρνει σάρκα και οστά μερικές μέρες μετά την άφιξη του λεωφορείου από τους άγιους εκείνους τόπους. Ο τρόπος αλλά και η αναγκαιότητα που προβάλλεται έχει να κάνει με μία εξίσου άγια υποχρέωση, να μείνουμε στο σπίτι. Το σπίτι λοιπόν

προβάλλεται ως το ασφαλές περιβάλλον μέσα στο οποίο προστατευόμαστε, μειώνοντας τις συναναστροφές μας. Το θέμα στο οποίο θέλουμε εμείς να σταθούμε όμως είναι ότι η ίδια η ουσία του #menoumespiti αφορά την ιερότητα του σπιτιού, του καθαγιασμού του και την αναγωγή του σε δίχως κριτική ασφαλές περιβάλλον.

Το σπίτι στο ελληνικό γίγνεσθαι αποτελούσε πάντα προσωπική υπόθεση, με τον άντρα να αποτελεί την κορυφή της πυραμίδας των εξουσιών που εμπλέκονται, εντός του 'οίκου'. Μπορεί να σοκάρουν οι ειδήσεις περί βίας εντός της οικογένειας αλλά η αλήθεια είναι πως η πυρηνική οικογένεια και δη η αγιοποίησή της είναι τα σχήματα που πρώτα παράγουν την πατριαρχία. Αυτό συμβαίνει διότι κάθε παιδί όταν γεννιέται μαθαίνει πώς να φέρεται, τον τρόπο που ντύνεται, με ποιόν κάνει παρέα, αν μπορεί ή όχι να κλάψει (βάσει φύλου πάντα, άλλωστε θυμόμαστε καλά από μικρές ότι οι άντρες δεν κλαίνε – ή μήπως κλαίνε αλλά τους μαθαίνουν από μικρούς να είναι σκληροί;), αν μπορεί ή αν πρέπει να έχει ευαισθησίες κοκ με βάση τι υπάρχει ανάμεσα από τα πόδια του, πάντα βάσει φύλου και όχι αναγκών και επιθυμιών του ατόμου. Σε αυτήν την διαδικασία οι γονείς, ακόμα και

Αν απειλείσαι ή πιέζεσαι, μη περιορίζεσαι στις 6 ή 8 επιλογές. Βγες έξω και σε περίπτωση ελέγχου διεκδίκησε το δικαίωμα να είσαι ασφαλής. Η αυτοπροστασία δεν αφορά μόνο τη μετάδοση του ιού, αλλά και την σωματική και ψυχική σου ακεραιότητα. Μίλησε σε όποιον/όποια πιστεύεις ότι θα σε ακούσει.

Ψάξε τη δομή αλληλεγγύης της γειτονιάς σου.***

Αν ακούσεις φωνές στο δίπλα διαμέρισμα ή στο δρόμο, μη τις αγνοήσεις; δεν επιτίθεται ο covid-19.

**χρησιμοποιούμε την λέξη τρελός όχι γιατί πιστεύουμε στη λογική του υγιούς πολίτη και τον παραλογισμό του ψυχικά ασθενή (μάλλον το αντίθετο) αλλά γιατί χρησιμοποιείται από τα μίντια ως κάτι εξωκοινωνικό. Είμαστε υπέρ της τρέλας στο σήμερα! Από τους τρελούς ζητάμε μια συγνώμη...*

***δεν μπορούμε να αμφισβητήσουμε τη μεταδοτικότητα του ιού ή να προσδιορίσουμε ακόμα τους κινδύνους που φέρει η ίδια η ασθένεια, μιας και οι γιατροί και οι επιστήμονες δεν έχουνε σίγουρα συμπεράσματα στο τώρα. Αναγνωρίζουμε όμως ότι η μετακύληση της ευθύνης από το κράτος στο άτομο, με την επιβολή τόσο αυστηρών μέτρων είναι τουλάχιστον ανεύθυνη. Η ατομική και κοινωνική ευθύνη είναι απαραίτητη και προ κορωνοϊού, δεν επιβάλλεται με στρατιωτικά μέτρα και δε συνεπάγεται με φιλοτομαρισμό και αδιαφορία.*

****Στη γειτονιά των Εξαρχείων, είναι ανοιχτή η δομή αλληλεγγύης της κατάληψης Δερβενίων 56, κάθε Τετάρτη από τις 16.00 και κάθε Σάββατο από τις 12.00, για όλο τον Απρίλιο. Θα βρισκόμαστε εκεί.*

Ατομική και κοινωνική ευθύνη είναι να αγωνίζεσαι.

Αναρχική ομάδα Iter impia

iterimpia@espiv.net

